

dvæle ved; jeg tror, at det har fundet sin tilstrækkelige Impdegaaelse fra anden Side og navnlig fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad) — Vædringsforslagene 130 og 132 antager jeg, at den høitærede Krigsminister vil finde forsvarlige, og de stærke Angreb, som de Paragrafer, hvortil disse Vædringsforslag ere stillede, have været Gjenstand for igaar af det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), finder jeg aldeles ubesjæede. Man kan naturligvis sagtens finde overordentlige store Anomalier mellem Straffene for forskellige Forbrydelser, naar man ikke ser hen til de ordinære Straffe, men sammenligner Maximumstraffen for en Forbrydelse med Minimumstraffen for en anden Forbrydelse, og man derefter sammenligner Forbrydelserne indbyrdes. Naar man skal drage en Sammenligning med Hensyn til, hvorledes to Forbrydelser straffes efter Loven, maa man naturligvis tage de ordinære Straffe eller de Straffe, som komme til Anvendelse i de ordinære Tilfælde, og man kan ikke sige: denne Forbrydelse straffes efter denne Paragraf og saa tage Minimum, og denne Forbrydelse straffes efter denne Paragraf og saa tage Maximum, og derpaa sammenligne Forbrydelserne og sige: de ere lige store, men hvilken Forstjæl er der ikke mellem Straffene. De overordentlig urimelige Resultater, som det ærede Medlem kom til ved at sammenligne §§ 179 og 180 med andre Paragrafer, hidrørte væsentligt fra, at han ikke sammenlignede de ordinære Straffe efter den ene Paragraf med de ordinære Straffe efter den anden. Jeg synes, det vilde være meget hensigtsmæssigt og fornuftigt, samtidsigt med, at man i en Lov har saa overordentligt vidt et Spillerum for Domstolene eller for Autoriteterne — ja Autoriteterne, thi Straffene vilde jo for en stor Del blive anvendte arbitrært — da paa et enkelt Punkt i det Mindste at antyde, hvorledes et strafbart Forhold ordinært skal straffes, og derfor finder jeg det meget hensigtsmæssigt at have den Antydning, som gives i 179 og 180 om, hvorledes, under ordinære Forhold, naar ingen skjærpænde Omstændigheder ere tilstede, de i Paragraferne ommælte Forseelser blive at behandle. Naar Paragrafen ændres paa den Maade, som er foreslaaet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), kan jeg ikke forstaa, at Nogen kan have nogenformelt Betænkelse ved at gaa ind derpaa. — Vædringsforlaget Nr. 135 til § 182 maa jeg fremdeles meget fravaade at vedtage. Det kan vel klinge ganske smukt: „Væ som hæderlig dansk Krigsmand“, men dette Udtryk passer ikke i det givne Tilfælde. Jeg vil kun sige som saa: medens det vilde være aldeles upassende for en Officer, om han f. Ex. klæbte sig i Narredragt og gjorde Kommanders i Leiren eller Lignende, et Forhold som paa ingen mulig Maade kunde tilstedes for en Officer og meget let, naar det

antog større Dimensioner, vilde kunne have hans Afstøbelighed tilfølgende, have vi mangfoldige Gange set, at Menige paa den Maade have gjort Løjer for deres Kammerater, uden at Nogen vil falde paa at sige, at de i det givne Tilfælde skulde have viist et Forhold, som ikke stemmede med deres Væ som hæderlige danske Krigsmænd. Det, som det kommer an paa, er, om Vedkommende har foretaget Noget, som er uforenligt med den Afgørelse og Anseelse, han maa hævde efter sin Stilling. Hvis man havde Udtrykket „Stillingsvæ" istedetfor Standsvæ, vilde det maaste være nok saa klart, men vi have ikke Udtrykket, og Standsvæ betyder i det givne Tilfælde ikke Andet end den Afgørelse og Anseelse, som den Vedkommende ifølge sin Stilling maa hævde, ikke som Krigsmand, men som Officer. — Jeg har ikke Anledning til at dvæle ved flere af Vædringsforslagene, naar undertages Vædringsforlaget under Nr. 169. Jeg kan kun lige overfor den Udtalelse, som kaldt fra det ærede Medlem for Horsens (Bajer), udtale min Forundring over, at han har gjort Erfaringer, der ere stik modsatte det, man har hørt fra alle mulige andre Sider, nemlig at Krigsretterne i Reglen bedømte Forseelserne mildere end vedkommende Jurisdiktionschefer, som havde dikteret arbitrær Straf. Jeg tvivler meget stærkt om det og maa tilstaa, at det vil stride mod Erfaringer, man har gjort andetskeds; og endstjøndt jeg ganske vist erkjender det fra et theoretisk Standpunkt urimelige i at beholde den Redaktion, som § 198 har med Hensyn til Virkningerne af Appel, om man saa maa kalde det, eller rettere af at henvende sig under Krigsretterne, saa maa jeg tilstaa, at Betænkelseerne ere ikke af nogen veel Betydning; de ere kun af en ren formel Natur. Jeg erkjender, at det ser ikke godt ud at sige en Bestemmelse af den Bestaaenhed ind i Loven, idet den er urimelig; men paa den anden Side erkjender jeg, at Bestemmelsen ikke i Praxis vil have nogen skadelig Virkning, og man maa indrømme, at det er hensigtsmæssigt, at ikke Krigsretsager i alt for stort Omfang komme frem. Jeg tror, det vil være heldigt, at de arbitrære Afgjørelser blive de hyppigste, og at det vistnok vilde være meget uheldigt, om det blev Ordinarium, at enhver Forseelse gik til Krigsretten og paakjendtes af den. — Hermed skal jeg slutte, idet jeg ikke antager, at jeg finder Anledning til yderligere at tage Ordet under denne Sag. Jeg tror at være berettiget til at udtale, at det er Rtingets Dunke i det givne Tilfælde paa ethvert Punkt at støtte den høitærede Krigsminister saa meget som muligt, og jeg tror, at vi hidtil i Gjærningen have viist det, idet jeg kan sige, afsat fra Vædringsforslagene til §§ 26 og 27 i det oprindelige Lovudkast, at ikke et eneste af de Vædringsforslag, som ere stillede af Udvalget eller dets Flertal, er af nogen principiel Betydning, ja, selv de undtagne Væ-